

Bobory Zoltán

Imádság nélküli hajnalon

Úgy vacogok ezen a pokoltüzes világon,
Mint kútból kimentett kiskutya...
Tüzek, vizek loholnak át rajtam,
S nem ér a végére semmi.
Terített asztalok mellett
elszáradt levelet rágok,
nem létező fekete legyet
kergető tébolyult...

Pásztorkutya felpuffedt, merev
birkák között, ha megleli
gazdája csengőjének hangját,
rohannék, de fertőzött,
áradó folyó zubog közénk;
partján nincs fűzfaág kapaszkodásra;
színéről mélybe vesztek a csillagok...
A túlparton fehér ruhában, nagy kövön ülsz-
Lábad elé kuporodnék

Könyörgő szóra

Bata Jánosnak Délvidékre

Sarokvasas, durva
bakancsok, mázsás ragadozók
talpának nyomai között,
hazulról elszökött kisgyermek
mezítelen lábnyoma, HAZÁM
fölé kifeszítették a
meggyalázott lobogót.
Nap nem éri a földet!
A gyökerek a mélység
felé sikoltoznak.
Akár állatkerti ketrecek
árkaiban, tetemeinkre
várnak a *gondozottak*...

Tömegsír lennél kis ország,
ha Mária könyörgő szavára
a szemfedőnek szánt lobogón
lyukat nem vág az Isten...

Tolcsvay Béla dala

Illés Lajosnak odaátra

Mért akartad egyedül a szenvedést, mondd?
Szalmabábu, kezekben égő kanóccal;
kabátod alatt száradt karácsonyfáink –
tested melegére rátalál bennük a föld.
Hitted, hogy a fölvert por előtt nem dögkút,
hanem istálló vár, jászol s három-királyok?
A benned teremtett áldozat tövisére, miért
nem vonítottál te is karban, s hadban...?
És ahogy gyalázattal téptük véres ingedet,
bógáncsba, kódistetűbe öltöztettünk,
árok szélén harsogó munkadalunkra
miért csókoltad meg csendben kezünk, miért?
Szégyenünkben most ordítanánk, nincs hang
mely ránk talál, hogy feltörje fájdalmunk héját.

Béres János: Zalai anizx